

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΚΥΡΙΑ ΡΕΚΑΜΙΕ

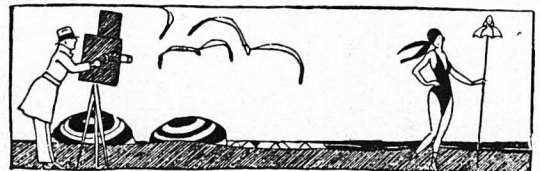
ουλιέττα Βερνάρδου Ρεκαμιέ !. Ποιός δέν έχει ακούσει να γίνεται λόγος για την έμμορφιά της ; Στη περίοδο της πρώτης Αυτοκρατορίας, τ' όνομά της γέμιζεν όλη την Ευρώπη. Στα είκοσιότρια της χρόια, ύπηρξε ή βασίλισσα της χάριτος, «ή ωραία γυναίκα του σαρμού», όπως την έλεγαν. Τό μεγαλοπρεπές της μέγαρον της όδου Λευκού Όρους ήτο τό έντευκτήριον όλων των διασημων άνδρών της Γαλλίας και του έξωτερικού. Έκει ή ευγε νής άυτη οικοδόσποινα άνεκούφις τά μελαγχολικά γηρατεία του Σατωβριάνδου, τόν όποιον άπεμόνωσε μέσα εις ένα κύκλον θαυμαστών και θαυμαστριών, και τόν άπήλλαξεν έτσι από την λύπην να ίδη την δόξαν του επισκιαζομένη από την λάμπην δύο νέων άστέρων, του Λαμαρτίνου και του Βίκτωρος Ούγκω.

— Είναι αδύνατον—γράφει ή Κα δ' Άβραντές εις τά «Απομνημονεύματά» της—να συβήσιν ιδεάν περί της άνθηρότητας της καλλονής της Κας Ρεκαμιέ, παρεκτός μόνον εάν την ίδης, με τους ίδιους σου όφθαλμούς. Ουδέποτε εύρον, ούτε εις την Ίταλίαν, ούτε εις την Γερμανίαν, ούτε εις την Έλβετίαν, την κλασικήν χώραν των ροδώντων παρειών, ούτε συνήγησα άλλην ικανήν να παραβληθή προς την Καν Ρεκαμιέ, την ωραιότεραν γυναίκα της Ευρώπης. Ό Ε. Φόξ, ό μέγας ρήτωρ της Άγγλιας, ένας από τους ένθερμότερους θαυμαστάς της, άνεφέρνει, όταν την έβλεπε : «Τί λατρευτόν πάντομα ! Ό Θεός της έπλασε, χωρίς άμφιβολίαν, κάποια χαρμόσπυλον ήμέραν !».

Ό Λουκιανός Βονοπάτης Βερναδότης, ό ήγμων Αύγουστος της Προωσίας, ό Ματθαίος και ό Άδριανός Μονμορενού, ό Αντώνιος Κανόβας—εις τόν όποιον ή ωραία Ρεκαμιέ ένέπνευσε τόν τύπον της Βεατρικης του, ό Μπαλλάνος, ό Σατωβριάνδος, και άργότερα τό 1814, ό Βενιαμίν Κωνσταντ, την ήγάπησαν όλοι περιπαθώς, ενώ αυτή, άφ' έτέρου, ένάρετος όσον και ωραία, κατείχε την έξαιρσιζήν τέχνην να τους θεραπεύση όλους, όλίγον κατ' όλίγον, από τό πάθος των και να κατακτήση αύτούς δια τών δεσμών εύλαβούς φιλίας.

Ό Βενιαμίν Κωνσταντ ήτο ό όλιγώτερον όλων επίδεικτικός θεραπείας. Τό σφοδρόν πάθος του, αναριπιζόμενον από τόν άγώνα τόν όποιον είχε να διεξαγάγη προς την άρετήν και την ευγένειαν έκείνης που τό είχε έμπνευσή, δέν ήδύνατο ν' άρκεσθή εις την άπλην φιλίαν. Εθαίσθητος και γωϊστής—όπως τόν χαρακτηρίζει ό Σαιν- Μπέβ,—ό συγγραφεύς του «Αδόλφου» ήσθάνετο τό πάθος του έρεθιζόμενον από αυτήν την αντίστασιν. Τίποτε δέν ήδύνατο να τόν άποσπάση από τόν έρωτά του. Είχε πάντοτε πρό τών όφθαλμών του την εικόνα της λατρευτής του, που τόν έβασάνιζε. «Μου είναι αδύνατον να σας βλέπω να βγάξετε τό χειρόντι σας—της έγγραφε—χωρίς να αισθάνομαι ήλεκτριζόν κλωνισιάν και μίαν παράφορον έπιθυμίαν να σας φιλήσω τό γυνυό σας χέρι. Σας παρι-αλά όποτε έχομαι να σας ιδώ, μη άφαισιείτε ποτέ τά γάντια σας !» Η ήττα του Βατερώ και ή όριστική πτώσις της Αυτοκρατορίας έλάγιστα τόν συνεκίνησε. «Δέν θά μ' έννοιαζε γι' αύτό—έλεγε—άν μ' αγαπούσατε !»

Τόσον ήτο φλογερόν τό πάθος του Κωνσταντ. Μίαν νύκτα των άπόκρου, στο σπίτι της Κας δ' Άβραντές, ό που τό άνωθ της παρισινής κοινωνίας είχαν οργανώση μίαν φιλανθρωπικήν έορτήν, ή Ρεκαμιέ έεφανίσθη με σολήν ποιμενίδος. Ό άνοικτός στηρόδεσμος άρπενεν άνάμυκτα τό άλαβάστρινον στήθος της και τους ωραίους βραχιόνάς της. Περιήλθε την αίθουσαν προσφέρουσα εις όλους άνθη άπό τό πανέρι της. Ό Κωνσταντ, παράφορος από τόν έρωτα: έξήτει σχεδόν να την άποφύγη, άλλ' έκείνη

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΓΙΑ ΑΥΤΗΝ

Για να της άρέσω έξησα την ζωήν μου. Τώρα που ή δύναμις μ' άφίνει, ζητώ άκόμα στη φαντασία μου, τί άλλο να κάμω γι' αύτην;...

Της άρέσουν τά μεταξωτά θά της δώσω χίλια φορέματα. Μά έξέρω πώς δέν χαιρέται μ' αύτά, όπως άλλοτε...

Της άρέσουν τά παληά κρασιά. Θα της χαρίσω τό πειό δυνατό νέκταρ... Μά άργε να ζαλισθή και θά τη χτυπήσουν οι καντοι της άγάτης;

Για να της άρέσω θά της δώσω τη σχισμένη μου καρδιά ! Καί, άντι για παληό κρασί, θά της δώσω τό αίμά μου.

Ίσως ιδώ έτσι ένα μεδίαμα στα χείλι της...

ΣΧΟΤΤ ΚΙΝ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ

Άπό μακρού, από πολύ μακρού, έχομαι σε σένα, φίλε μου, σε σένα τόν άγαπημένο μου. Τά βήματά μου μ' έφεραν γοργά και μεταξύ μας δέν είναι πειά ή άπόστασις.

Τόσο καιρό είμεθα χωρισμένοι. Τώρα ή σκέψι σου θά συμφωνή και πάλι με τη δική μου. Ό ήλιος θά μās φωτίζη, όπως: άλλοτε ..

Δέν άπαντάς ; Γιατί με κυττάξεις ; Μήπως ό έρχομός μου δέν σ' εύχαριστεί ; Έσύ είσαι, ό πειό άγαπημένος μου !

Γιατί τά μάτια μας είναι άλλοιότικα; Δέν ύπάρχει πειά άρμονία στην ψυχή μας; Κυτταζόμενατε σάν άγνωστοι ή σάν σκυλιά που είναι έτοιμα να δαγκάσουν!

Τι μίς χωρίζει; Η παληά μας φιλία είναι μεταξύ μας σάν νεκρός που επνίσαμε με τά ίδια μας χέρια. Φέρουμε και οι δύο τό βάρος της. Φιλία παγωμένη και για πάντα πεθαμένη...

Άς είναι! Πές μου θέλεις να άνθιση μιá νέα και δροσερή άγάπη άπ' τη στάγχι της παληάς;

Τό θέλεις, ό νε μου φίλε, άδελφέ της νέας ψυχής μου; Αν τό θες, φίλησε με στό στόμα και θά ξαναλαχταρίση ή καρδιά μου και τό σώμά μου για σένα!... ΣΙΝ ΦΟΥ

τόν είδε, τόν έκάλεσε και επρόσφερε και εις αύτόν ένα μπουκέτο. Ό Κωνσταντ τόν πήρε, έφριξε ένα χρυσό ναπολεόνι στο πανέρι, και της πήρε τό χέρι να τό φιλήση.

— Παρντόν—έλεπε έκείνη,ενώ τό απέσυρε—άφου τό θέλετε έτσι, και τό χέρι μου θά διατιμηθή ύπερ των πτωχών. Θέλετε να μου φιλήσετε τό χέρι ; Δόστε, τότε, άλλο ένα ναπολεόνι. Στη διάθεσί σας !...

Και τού άπλωσε τό χέρι. Ό Κωνσταντ έσκυψε να τό φιλήση, άλλ' εις την παραφοράν της στιγμιαίας μέθης του, εκόλλησε τά χείλι του όλίγον ύψηλότερα, στο μπράτσο. Εις έκείνην την έπαφίν, ή όρασις του έρωτευμένου ποιητού έσκοτισθή και από τό μπράτσο επήδησε στο στήθος...

Οι παριστάμενοι, και, πρώτος ό σύζυγος της Ρεκαμιέ, έτρεξαν να περιστοιχίσουν τόν Κωνσταντ. Άλλ' ή Ρεκαμιέ, άτάραχος, τους ήμπόδισε να τόν άπωθήσουν.—Γιατί έταράχθητε ;...—τους έλεπε.—Τό πράγμα είχε συμφωνηθή μεταξύ μου και του κυριού».

— Πώς ; ήρώτησαν οι άλλοι.

— Μάλιστα, είχε συμφωνηθή. Αυτή την στιγμή εγώ, χ' οιν φιλανθρωπικού σκοπού, έτέθην εις δημοπρασίαν... Ένι ναπολεόνι για ένα μικρό μπουκέτο, δύο ναπολεόνια για ένα φιλι στο χέρι, έκατό φράγκα για ένα φιλι στο μπράτσο, και χίλια για ένα φιλι στο στόμα ή στο στήθος... Και γυρίζοντας στην Κα δ' Άβραντές: «Κυρία—της έλεπε—άνάγκη να κάμωμεν όλίγας θυσίας για τους πτωχούς μας. Προσκ λά όδες της καρδίας να μιμηθούν τό παράδειγμά μου. Καληνύ τα σας, χάρτε Κωνσταντ. Όπως είπαμε λοιπόν. Μου όφείλετε χί ένα έκα ό φράγκα. Λάβετε την καλωσύνην να περάσετε αύριο από τόν σύζυγόν μου και τά έξοφλήσετε!...»

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ "Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΛΕΝ,,

Τό σπαρακτικόν, τό ύπέροχον, τό συγκινητικώτατον δράμα του ΜΕΤΑΙΡΑΙΓΚ.

Μεταφράζεται αποκλειστικώς για τό «Μπουκέτο» και θά παιχθή κατόπιν υπό κεντρικού μας θιάσου.

